

РЕШЕНИЕ

№ 2465

гр. София, 11.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6205** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 96 от ЗМДТ, във връзка с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.
Образувано е по жалба на [фирма] срещу АУЗД № ДНД18-ТД26-127/42/06.02.2019 г., издаден от главен инспектор в ОП „Н./В.“ на ДОП към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО, с който са установени задължения на дружеството за данък недвижим имот /ДНИ/ за периода 01.05.2018-31.05.2018 г. в размер на 2 250,89 лв. и такса битови отпадъци /ТБО/ за периода 01.05.2018.31.05.2018 г. в размер на 7 855,58 лв., потвърден с Решение № СФД19-РД28-139/25.04.2019 г., издадено от директора на дирекция ОП към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО в частта му, касаеща установените задължения за ТБО.

В жалбата е посочено, че оспореният АУЗД е незаконосъобразен, тъй като установяването на задълженията е извършено в противоречие със ЗМДТ, както и в нарушение на Наредбата за определяне и администрирани на местни данъци и такси и цени на услуги, предоставени от СО /НОАМТЦУПСО/. Изложени са аргументи, че определеният размер на ТБО е незаконосъобразен. Изложени са и аргументи, че оспореното решение, както и потвърдението с него АУЗД са недопустими. Моли се оспореният акт да бъде отменен като незаконосъобразен.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът – директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община – не се явява, представлява се от юрк. С., който поддържа подадената жалба и моли

оспореният акт да бъде потвърден. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 62 състав, след като взе предвид становищата на страните и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Административното производство е образувано по инициатива на [фирма]. Издадено е Нареджане № ДНД18-ТД26-127/9/15.01.2019 г.

С декларация по чл. 14 от ЗМДТ от 14.05.2018 г. е декларирано придобиването на имот земя и сграда в [населено място], [улица] идентификатор 68134.1372.2057 от на [фирма]. Представен е Нотариален акт № 92, том II, рег. № 2903, дело № 260/2018 г., вписан в Службата по вписванията на 15.03.2018 г., от когато дружеството-жалбоподател е собственик на описания недвижим имот.

Открита е данъчна партида 7204F110871.

За периода 01.05.2018-31.05.2018 г. [фирма] не е заплащало за декларирания имот ДНИ и ТБО.

След извършена проверка за установяване на задълженията за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.05.2018-31.05.2018 г. е издаден АУЗД № ДНД18-ТД26-127/42/06.02.2019 г. от главен инспектор по приходите в отдел ОП-„Н./В.“ на ДОП към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО. С АУЗД са установени задължения за ДНИ в размер на 2250.89 лв. и за ТБО в размер на 7855.58 лв.

АУЗД е оспорен по административен ред, като по подадената жалба е издадено Решение № СФД19-РД28-139/25.04.2019 г. от директора на ДОП при СО, с което АУЗД е потвърден.

Административен съд София – град, III отделение, 62 състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки становищата на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима за разглеждане като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156 от ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения – на публични изпълнители /чл.4, ал.3 от ЗМДТ/. Служителите се определят със заповед на кмета на общината /чл.4, ал.4 от ЗМДТ/. Съгласно чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община на териториален директор на НАП.

След служебно извършена проверка по реда на чл. 160 от ДОПК, съдът констатира, че АУЗД е издаден от компетентен орган на общинската администрация по смисъла на чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ, във връзка с чл. 1 от ЗМДТ.

Актът е оспорен по административен ред в съответствие с разпоредбата на чл. 107, ал. 4 от ДОПК пред директора на ДОП в СО. Последният се е произнесъл с решение, с което е потвърдил АУЗД. Решението е издадено от компетентен орган – директор на ДОП при СО, видно от представената по делото заповед на кмета на СО.

АУЗД и решението, с което е потвърден, са издадени в законоустановената писмена форма. Същите съдържат фактическите и правни основания, послужили за издаването им. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 107, ал. 3 от ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в следните хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. В случая, АУЗД е издаден по искане на задълженото лице. Безспорно е установено, че не е образувано предходно ревизионно производство и жалбоподателят не е платил задължението си за данък недвижими имоти и такса битови отпадъци за процесния период.

Направените в жалбата възражения за недопустимост на АУЗД са неоснователни, тъй като законоустановената процедура по издаването на АУЗД е спазена.

Съгласно чл. 62 от ЗМДТ таксата за битови отпадъци /ТБО/ се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 67 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Съгласно чл. 64 от ЗМДТ, таксата се заплаща от лицата по чл. 11 от ЗМДТ - собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

Имотът на жалбоподателя попада в границите на територията на район „Н.“, в които са извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, определени със заповед на кмета на СО. От представените и приети без оспорване доказателства по делото – хронологични оборотни ведомости за м. 05.2018 г., договор за изпълнение на обществена поръчка, фактура за заплащане на услуга за м. 05.2018 г., акт за установяване на извършени и подлежащи на заплащане видове работи за м. 05.2018 г., както и констативни протоколи, се установява, че услугите по сметосъбиране и сметоизвозване са извършени по съответния ред, поради което се дължи тяхното заплащане в определения размер.

Съгласно чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ, размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице се определя за календарна година.

Съдът счита за неоснователни направените в жалбата възражения, че размерът на ТБО е определен само за месец 05.2018 г., което е незаконосъобразно. Не съществува законово задължение размерът на дължимата ТБО за съответната календарна година да бъде определен от компетентния орган еднократно, само с един административен акт, включващ целия период от време. Определянето на дължимата ТБО само за един месец не прави АУЗД незаконосъобразен, тъй като с него се установява дължимата ТБО, макар и за част от съответната календарната година.

При определянето на дължимата ТБО не е нарушена разпоредбата на чл. 68 от ЗМДТ, според която не се допуска изменение на начина на определяне и размера на ТБО в течение на годината. Предвид смяната на собственика на имота, правилно общинските органи по приходите са изчислили дължимия от същия данък за календарната 2018 г.

По същество не е извършено изменение на начина на определяне на ТБО и размера на ТБО, а определяне на дължимата от новия собственик на имота ТБО.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от Наредба на столичен общински съвет за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /Наредбата/, за новопридобити имоти ТБО се събира от началото на месеца, следващ придобиването на имота. Между страните не е спорно, че процесният имот е бил придобит от дружеството-жалбоподател през месец март 2018 г. По делото е представен и нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот. ТБО следва да бъде заплащана от новия собственик от месец април 2018 г.

Твърдението в жалбата, че смяната на собствеността не е основание за промяна в начина на изчисляване на ТБО е без правна опора.

Видно от административната преписка, от предишния собственик на посочения в АУЗД имот [фирма] е подадена декларация по реда на чл. 23, ал. 1 от Наредбата, в която е заявило, че ТБО за имот с идентификатор 68134.1372.2052 за 2018 г. следва да се определя на основание чл. 22, т. 1 от Наредбата в зависимост от количеството изхвърлени отпадъци, като ще бъде използвана 1 кофа от 1100 литра, а извозването ще е един път седмично. Заявеното с тази декларация определяне на ТБО касае периодът, в който [фирма] е било собственик на посочения имот.

След промяната в собствеността на имота, е следвало да бъде подадена нова декларация от новия собственик на имота, а именно дружеството-жалбоподател. Според чл. 25, ал. 3 от Наредбата, за нежилищни имоти на предприятията по чл. 21, ал. 1, придобити през текущата година или след 30 ноември на предходната година, за които предходният собственик е упражнил правата си за определяне на такса за битови отпадъци по чл. 23 и чл. 24, новият собственик има право да поиска да се запази установения ред за определяне на таксата, който се е прилагал за тези имоти през текущата година, в случаите, когато не се променя предназначението на имота. Новият собственик на имота упражнява това си право чрез подаване на декларация по образец (Декларация № 4) до кмета на Столична община, чрез дирекция "Икономика и търговска дейност", в седемдневен срок от декларирането на имота по реда и в срока по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси.

Видно от административната преписка, дружеството-жалбоподател е подало декларация по чл. 25, ал. 3 от ЗМДТ на 29.06.2019 г., с която е декларирано, че желае ТБО за 2018 г. да бъде определена по реда на чл. 22, т. 1 от Наредбата. Декларацията по чл. 14 от ЗМДТ е била подадена от жалбоподателя на 14.05.2019 г., а 7-дневният срок за подаване на декларацията по чл. 25, ал. 3 от Наредбата е изтекъл на 21.05.2019 г., поради което декларацията по чл. 25, ал. 3 от Наредбата е подадена извън законоустановения преклузивен срок и правилно не е взета предвид при определяне на дължимата ТБО от новия собственик на имот с идентификатор 68134.1372.2052. Неоснователно е възражението, че срокът за подаване на декларацията по чл. 25, ал. 3 от Наредбата не е преклузивен, поради което неспазването му не пречи упражняването на правото на жалбоподателя да посочи дали желае да бъде запазен досегашният ред за изчисляване на ТБО, определен съобразно подадената от предходния собственик декларация по реда на чл. 23, ал. 1 от Наредбата. Предвиденият срок в чл. 25, ал. 3 от Наредбата е преклузивен и неговото неспазване води до невъзможност да бъде упражнено от жалбоподателя правото му на избор на начина на определяне на ТБО. Неподаването в срок на декларацията следва да се приравни на липса на такава.

След като няма подадена декларация, защото не е спазен срокът по чл. 25, ал. 3 от Наредбата, то правилно административният орган е изчислил дължимата ТБО съобразно нормата на чл. 26 от Наредбата, според която извън случаите на чл. 23 и чл. 24 ТБО за нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетната стойност на имотите. Тълкуването на разпоредбата налага извода, че при липса на подадена декларация от собственика на нежилищния имот на предприятие, ТБО се определя на база отчетната стойност на имота в промили. С оглед изложеното, съдът приема, че оспореният АУЗД, както и решението, с което е потвърден, са законосъобразни, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 161 от ДОПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 722, 78 лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд-София град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу АУЗД № ДНД18-ТД26-127/42/06.02.2019 г., издаден от главен инспектор в ОП „Н./В.“ на ДОП към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО, с който са установени задължения на дружеството за ТБО за периода 01.05.2018.31.05.2018 г. в размер на 7 855,58 лв., потвърден с Решение № СФД19-РД28-139/25.04.2019 г., издадено от директора на дирекция ОП към направление „Финанси и стопанска дейност“ при СО.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Столична община сумата от 722,78 лв. /седемстотин двадесет и два лева и седемдесет и осем стотинки/, представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: